

1

Cassie

Srpanj

„Mislim da se ne bismo više trebali viđati nasamo.”

O, moj Bože.

Ne.

Ne, ne, ne, ne.

Eto, zato bi zabave trebale biti zabranjene. Ne šalim se. Trebali bismo se vratiti u doba prohibicije, ali umjesto alkohola zabraniti zabave. To je jedini način da se izbjegne ovakva neugodnost. Ili bolje rečeno, neugodnost zbog nekog drugog jer *ja* nisam ta koju netko upravo nogira.

Ta čast pripada tipu s dubokim, nestašnim glasom, koji ne shvaća da je cura koja ga nogira mrtva ozbiljna. „Je li ovo neka čudna predigra? Nije mi baš jasna, ali dobro, može.”

Djevojčin je glas jednoličan, prošaran ravnodušnim humorom. „Ozbiljna sam.”

Uslijedi duga pauza, tijekom koje razmišljam mogu li pobjeći, a da oni to ne primijete.

Sjedim na komadu naplavljenog drveta, skrivena u sjeni i udaljena od njih maksimalno tri metra. Ali nije lako pobjeći jer su odlučili prekinuti odnos na najgorem mogućem mjestu – baš na onom dijelu plaže gdje trava postaje sve rjeđa, a dine se izravnavaju u prostranstvo sabijena pijeska. Otkad je nogiranje započelo, pronalazak puta za bijeg postao je

prava nemoguća misija. Par je okrenut prema tamnom oceanu, što znači da će me vidjeti ako se na zabavu pokušam vratiti preko plaže. No ako im se pokušam iskrasti iza leđa, čut će me. Jeste li pokušali tiho prelaziti preko trave na plaži? Radite buku kao da nosite zvono oko vrata.

Imam samo jednu mogućnost; ostati ovdje dok ne završe. I razgovor i veza. Jer iako nitko ne želi biti nogiran, puno je gore kad si nogiran pred nekim drugim, stoga sam službeno zarobljena ovdje. Taokinja sam društvenog bontona.

Baš sam u *ovom* trenutku odlučila odlutati od logorske vatre i gledati glupe zvijezde.

„Mislim da je ovo završena priča”, kaže djevojka.

Ne mogu razaznati kako izgledaju. Za mene oni su tek sjene. Jedna visoka i jedna niža sjena. Mislim da niska ima dugu kosu; opazim tanke pramenove koji se vijore na noćnom povjetarcu.

S drugog kraja plaže dopiru šum glasova, smijeh i prigušena hip-hop glazba, putuju oceanom, potaknuvši time moju očajničku želju da se vratim zabavi. Ne poznajem nikoga ondje, ali u ovom trenutku žudim za društvom nepoznatih ljudi. Zabava je u kući nekog mještana Lukea. Trebala sam se naći s prijateljicom Joy, koja mi je otkazala u posljednji tren. Doslovno sam izlazila iz auta kad mi je stigla njezina poruka; inače bih jednostavno ostala doma. Ali pomislila sam, hej, već sam ovdje. Mogla bih se malo družiti, upoznati neke ljude.

Trebala sam uskočiti natrag u auto i pobjeći dok sam imala priliku.

Tip napokon počinje shvaćati da ovo nije šala. „Čekaj, zbilja? Mislio sam da nam je dobro.”

„Iskreno? U posljednje vrijeme baš i ne.”

Uf. Žao mi je, stari.

„Ma ne gledaj me tako. Ne mislim na seks. Seks je uvijek dobar. Ali već smo skoro godinu dana prijatelji s povlasticama. Da, s prekidima, ali mislim da nastavak toga samo povećava rizik da se jedno od nas zaljubi. U početku smo rekli da ne želimo ništa ozbiljno, sjećaš se?”

„Da, sjećam se.”

Visoka sjena podigne ruku i prođe dlanom kroz kosu. Ili to ili miluje malenu mačku koja mu sjedi na glavi.

Zbilja ništa ne vidim odavde, dovraga.

„Ne želim biti u vezi u dogledno vrijeme”, nadoda djevojka. „Ne želim imati dečka.”

Pauza. „A što je s Wyattom?”

„Što s njim? Stalno mu govorim da smo samo prijatelji. Želim neko vrijeme biti sama.” Zahihoće se. „Čuj, Tate, oboje znamo da ćeš lako naći novu prijateljicu s povlasticama. A ako želiš nešto više od toga, lako ćeš naći i curu. Ali to neću biti ja.”

Dvostruki uf.

No cijenim njezinu iskrenost. Ne oklijeva. Ne vuče lika za nos. Zbi-lja zvuči kao da su bili samo prijatelji s povlasticama, ali to je možda i najgora vrsta prekida. Prijateljstvo s osobom prije zajedničkog seksa i želja da ostanete prijatelji *nakon* toga? Vrlo tanak led.

Još me nitko nije službeno nogirao – to bi podrazumijevalo da sam imala pravu vezu – ali kad bi netko prekidao sa mnom, voljela bih da to zvuči ovako. Kratko i izravno. Da samo ugasi svijeću i da ne ostane ni tračak svjetla. Gotovo je. Kreni dalje.

Naravno, lako mi je sad to reći. Ali s obzirom na to da se rasplačem na reklamu u kojoj usamljenoj baki stiže božićna čestitka njezinih unu-ka, vjerojatno bih se uplakana srušila pred dečka koji me ostavlja, a onda brzo otišla u otmjeni *wellness* centar da izliječim tugu.

„Dobro onda.” I on se zahihoće, iako ironično. „Onda je to to.”

„To je to”, ponovi ona. „Je li sve u redu među nama?”

„Naravno. Poznajemo se od trinaeste godine. Nećemo prestati razgovarati samo zato što smo se prestali ševiti.”

„Držim te za riječ”, upozori ga.

Napokon, na svu sreću i za divno čudo – završili su. Razgovor je gotov. Njezine japanke glasno udaraju o pijesak dok odlazi i preko plaže se vraća na zabavu.

Jedne sam se riješila.

Još samo njega.

Na moju žalost, tip se približi oceanu te nastavi stajati kao kip i bu-ljiti. U tom je položaju bliže mjesечеvoj svjetlosti, što znači da ga sad bo-lje vidim. Visok je. Muževan. U bermudama je i majici kratkih rukava, iako ne vidim koje su boje jer je mračno. Mislim da mu je kosa plava. I ima izvrsno dupe. Inače ne gledam dečkima dupe – mislila sam da to nije nešto što me privlači – ali njegovo je baš primamljivo.

Okrenut mi je leđima, pa mi je ovo prilika da se udaljim. Polako ustanem i obrišem ljepljive dlanove o prednji dio mojih kratkih trape-

rica. Čovječe, uopće nisam primijetila koliko sam bila napeta. Dlanovi mi se znoje samo pred prvi poljubac i u izrazito stresnim situacijama. Kao što je, recimo, svaki razgovor s mojom majkom. Dakle, dlanovi su mi stalno vlažni.

Duboko udahnem i učinim mali korak.

Lakne mi kad se tip ne okrene prema meni. Da, mogu ja to. Samo moram stići do one dine udaljene tri metra. Ako me nakon toga primi-jeti, mogu se pretvarati da sam došla iz travnatog područja. Joj, oprosti! Samo šecam, nisam te vidjela!

Izlaz mi je nadohvat ruke. Iznimno blizu. I naravno, prijedem ot-prilike metar i pol kad mi mobitel odluči uništiti sav trud glasno me obavijestivši da mi je stigla poruka.

Zatim još jedna.

Pa još jedna.

Tip se zapanjeno okrene.

„Hej.” Njegov duboki, sumnjičavi glas doputuje do mene noćnim povjetarcem. „Odakle si se ti stvorila?”

Osjećam naviranje vrućine u obrazima. Zahvalna sam što je pre-više mračno da vidi koliko se rumenim. „Oprosti”, izustim. „Ja, ovaj...” Mozak mi pokušava smisliti prikladan razlog za moju prisutnost. Ali podbaci. „Nisam čula nijednu riječ vašeg prekida, kunem se.”

Dovraga! Svaka čast, Cassandra.

Na to mi se tiho nasmije. „Nijednu riječ, ha?”

„Ne, baš nijednu. Ozbiljno, uvjeravam te da *nisam* sjedila ovdje i slušala kako te cura nogira.” Ne mogu kontrolirati jezik. On je glavni. On je sad kapetan. To je još nešto što se dogodi kad sam nervozna: sklona sam blebetanju. „Ako ti to nešto znači, zbilja si dobro to podnio. Hoću reći, nisi kleknuo, uhvatio je za noge i preklinjao da te ne ostavi. Zahval-na sam zbog toga. Spasio si nas dodatne neugodnosti, znaš? Kao da si znao da sam cijelo vrijeme zarobljena iza onog debla.”

„Vjeruj mi, da sam znao da sjediš ondje, pojačao bih tugu za dvjesto posto. Dodao bih i malo suza, možda proklinjao nebesa i oplakivao svo-je jedno slomljeno srce.”

Došće malo bliže, a srce mi počne ubrzano kucati čim mu bolje pogledam lice. Dovraga, predivan je. Što je toj curi, zašto ga je ostavila?

Promotrim njegove klasično predivne crte lice. Voljela bih da mu mogu razaznati boju očiju, ali previše je mračno. No imala sam pravo u

vezi s plavom kosom, pa pretpostavljam da ima svijetle oči. Plave. Možda zelene. U tim bermudama i blago naboranoj majici izgleda kao pravi dečko s plaže.

„A zašto bi to učinio?” pitam ga.

„Znaš već, zato da ti bude iznimno neugodno. Da te kaznim zbog prisluškivanja.”

„*Nenamjernog prisluškivanja.*”

„To svi kažu.” Usne mu se zakrive u nestašan osmijeh i imam osjećaj da većinu vremena ima takav izraz lica. Zamišljeno nagne glavu. „Ali znaš što? Progledat ću ti kroz prste. Ne mogu se naljutiti na tako zgodnu djevojku.”

Obrazi su mi sve rumeniji.

O, moj Bože.

Misli da sam zgodna?

Dobro, večeras se i jesam odjenula s ciljem da budem zgodna. U kratkim sam hlačama, u kojima mi noge izgledaju duže, i pripijenoj majici bez rukava. Crnoj, jer je to jedina boja u kojoj mi dojke izgledaju manje. Kad nosim svijetle boje, poskakuju kao dvije neobuzdane lopte za plažu, čak i u grudnjaku koji pruža vrhunsku potporu.

Ali primijetim da mu pogled nijednom nije odlutao na moja prsa. A ako jest, onda je to učinio tako vješto i diskretno da nisam primijetila. Pogled mu je usredotočen na moje lice i na trenutak zanimam. U Bostonu cijelo vrijeme viđam privlačne dečke. U studentskom kampusu ih je gomila. Ali zbog nečeg u vezi s njim klecaju mi koljena.

Prije nego što uspijem smisliti duhovit odgovor na njegov komentar da sam zgodna – ili bilo kakav odgovor – opet mi se oglasi mobilitel. Spustim pogled. Nova Peytonina poruka. A onda još jedna.

„Vidim da si popularna”, zafrkava me.

„Da. Hoću reći, ne. Samo prijateljica.” Stisnem zube. „Ona je jedna od onih napornih ljudi koji šalju deset uzastopnih poruka umjesto da pošalju jedan odlomak, pa poruke stalno iskaču i mobilitel se glasa iznova i iznova dok joj ga ne poželješ razbiti od glavu. Užasno mi je to – zar ti nije to užasno?”

On zine. „*Da*”, kaže toliko iskreno da se moram nasmiješiti. Odmahne glavom. „Jebeno je *užasno*.”

„Je l' da?”

Zazvoni i posljednji put i na kraju imam šest Peytoninih poruka.

Kad letimično pregledam obavijesti, opet sam zahvalna što sam u mraku jer sam sigurna da su mi obrazi još rumeniji.

Peyton: Kako je na zabavi?

Peyton: Ima li zgodnih dečki?

Peyton: S kim ćeš se spetljati?

Peyton: Pokušaj fotkati neke od kandidata!

Peyton: Zbilja želim biti dio tog procesa.

Peyton: Da sam barem ondje!

Voljela bih reći da se Peyton šali. Ali ne šali se. Glavna svrha mojeg dolaska na zabavu večeras jest da pronađem prikladnog kandidata za ljetnu avanturu.

Već dugo vremena nisam provela cijelo ljeto u Avalon Bayu, ali i dalje se sjećam nekih prijateljica koje su se tijekom godina nepromišljeno upuštale u ljetne romanse. Te strastvene, lakoumne, uzbudljive ljubavne veze kad se ne možete odvojiti jedno od drugoga i sve se čini tako užurbano i intenzivno jer znate da je samo privremeno. Svaki je trenutak dragocjen jer u rujnu slijedi rastanak. Bila sam iznimno ljubomorna na te cure, žudeći za vlastitom ljetnom ljubavlju, ali bilo mi je teško usredotočiti se na dečke i veze jer mi je obitelj uvijek bila u nekim problemima.

Nakon razvoda mojih roditelja kad sam imala jedanaest godina, mama i ja vraćale smo se ovamo ljeti, barem u početku. Mamina strana obitelji, Tannerovi, generacijama je u Avalon Bayu. Moji baka i djed imaju kuću na plaži u dobrostojećoj četvrti grada i očekivali su da ih posjećujemo svake godine. Tada su se mama i tata još pretvarali da je sve u redu radi moje dobrobiti. Ali kad se tata ponovno oženio, to je bilo to. Mama više nije skrivala ljutnju i prezir prema njemu, kao ni on prema njoj, zbog čega je dolazak u Bay postao kao psihološki rat.

Srećom, mama se preudala nedugo nakon toga i priopćila mi da više nećemo provoditi ljeta u priobalnom gradiću u Južnoj Karolini u kojem sam rođena i odrasla. Moram reći da mi je laknulo. To je značilo da ću na miru moći posjećivati tatu i uživati. Naravno, kad bih se nakon toga vratila u Boston, mama bi mi postavljala hrpu pitanja u želji da sazna svaku tatinu riječ o njoj. Što je naporno i nepošteno, ali ipak bolje nego da sam zarobljena s oboje u istom gradu.

„Hoćeš li joj odgovoriti?”

Njegov glas prene me iz mojih misli. „Oh. Ne. Poslije ću joj odgovoriti.”

Žurno tutnem mobitel u stražnji džep. Mislila sam da je nelagodno to što sam čula kako ga cura nogira, ali to je ništa u usporedbi s poniženjem koje bih osjetila da je vidio niz Peytoninih poruka.

Neko me vrijeme promatra. „Ja sam Tate”, kaže napokon.

Oklijevam. „Cassie.”

„Došla si ovamo na ljetni odmor?”

Kimnem. „Odsjedam kod svoje bake – ima kuću u južnom dijelu grada. Ali odrasla sam u Avalon Bayu.”

„Da?”

„Aha. Preselila sam se u Boston s mamom kad su mi se roditelji rastali, ali tata i dalje živi ovdje, pa se može reći da sam postala ljetna djevojka. Dobro, možda ne službena ljetna djevojka jer inače budem ovdje samo tjedan ili dva u srpnju. Ali ove godine ostajem do rujna, pa sam sada valjda prava ljetna djevojka.”

Prestani blebetati! naredim samoj sebi.

„A ti?” pitam, očajnički pokušavajući maknuti fokus sa sebe i činjenice da sam iskoristila frazu *ljetna djevojka* otprilike četiri milijuna puta u jednoj rečenici.

„Suprotno od tebe. Doselio sam se u Bay prije početka srednje škole. Prije toga živjeli smo u Georgiji. Na otoku St. Simons.” Tate zvuči malo neraspoloženo. „Iskreno, zavidim ti na Bostonu. Volio bih da smo se preselili u veći grad umjesto što smo priobalni grad zamijenili drugim takvim. Školuješ li se ondje?”

„Da, studiram na sveučilištu Briar.”

„Fakultetska elita, ha?”

Uskladimo korak, krećemo se prema okupljenima na zabavi. Nismo to dogovorili, dogodilo se spontano.

„Na jesen ću biti na završnoj godini”, nadodam.

„Super. Što studiraš?”

„Englesku književnost.” Ironično ga pogledam. „Znam. Korisno je samo ako želim biti učiteljica.”

„Želiš li biti učiteljica?”

„Jok.”

Nasmiješi se i na mjesecini primijetim njegove ravne bijele zube. Osmijeh mu je pravo savršenstvo. Očarao bi svaku djevojku.

Prisilim se da gledam naprijed, tutnuvši dlanove u džepove dok hodam. „Znaš li što me jako ljuti, Tate?”

„Što te ljuti, Cassie?” I dalje osjetim da mi se smješka.

„Svi kažu da ćeš na fakultetu shvatiti što želiš od svog života. Ali meni se čini da studiranje podrazumijeva samo hrpu loših zabava i cjelonoćna učenja i slušanje nekog umišljenog dosadnjakovića u predavaonici. A u međuvremenu se pretvaraš da si uživala u dosadnoj knjizi koju si morala pročitati, iako je veći užitak promatrati vodu kako vrije nego čitati većinu književnih klasika. Eto – rekla sam to. Klasici su sranje, dobro? A studiranje je dosadno.”

Tate se zahihoće. „Možda nisi dobro birala zabave.”

Ima pravo. I nisam. Jer nijednom nisam bila na zabavi na kojoj sam ovako dugo razgovarala s dečkom poput Tatea.

Dok se približavamo logorskoj vatri, put nam postaje jasno osvijetljen. Glazba nastavlja treštati; spora reggae pjesma zbog koje se nekoliko zagrljenih parova kreće uz senzualni ritam. Čini mi se da ovu gomilu čine uglavnom mještani. A ako je ovdje netko iz ladanjskog kluba, ne prepoznajem ga. Ljudi koji dolaze ovamo samo ljeti većinom se ne druže s mještanima. Joy misli da je večeras pozvana samo zato što se onaj tip Luke nadao da će se spetljati s njom. „Mještani obožavaju zavoditi boga-tašice”, smijala se kad smo danas bile na ručku.

Ne bih znala. Nikad me nije zaveo mještanin. A i ne smatram se *bogatašicom*, iako pretpostavljam da to jesam. Majčina je obitelj bogata. I to zbilja bogata. Ali uvijek ću se smatrati djevojkom koja je odrasla u Syncamore Wayu, u udobnoj kući u predgrađu nedaleko od ovog dijela Baya.

Na svjetlu logorske vatre bolje se vidimo, pa Tate gleda kako se poigravam svojim konjskim repom i zastenje. „Ridokosa si”, optuži me, a oči mu svjetlucaju. Svijetloplave su, baš kao što sam i mislila.

„Ne govori mi da sam ridokosa”, pobunim se. „Kosa mi je *bakrena*.”

„Takvo što ne postoji.”

„Kosa mi je bakrena”, inzistiram. Uhvatim svoj konjski rep i približim ga njegovom licu. „Vidiš? Tamnocrvena. Praktički je smeđa!”

„Aha. Samo se ti tješi, ridokosa.”

Sad djeluje smeteno. Pogled mu odluta do suprotne strane logorske vatre te primijetim da gleda jednu djevojku svijetlocrvene kose. Pravu

riđokosu djevojku. Za razliku od mene, koja imam *bakrenu* kosu, hvala lijepa.

Riđokosa razgovara s dvije djevojke i sve tri su prekrasne. Kosa im je sjajna, a lice lijepo. Oskudno su odjevene. I imaju savršena tijela koje su okidač moje nesigurnosti. Oduvijek me zanima kako je to imati normalne proporcije tijela. Vjerojatno je super.

Na Tateovom licu nakratko primijetim bol prije nego što makne pogled s djevojke.

Odjednom mi postane jasno. „O, moj Bože. Je li to ona? Ona te nogirala?”

Nasmije se. „Nije me nogirala. I dalje smo prijatelji – to se neće promijeniti. Samo me uhvatila nespremnog, to je sve. Inače sam ja taj koji privodi takve odnose kraju.”

„Želiš li da je otiđem prebiti?” ponudim se.

Napućivši usne, procjenjuje jesam li dobro građena za to. Visoka sam metar i šezdeset centimetara i kržljava sam. Mršava, izuzev golemih grudi. Ozbiljno, moje su dojke vjerojatno učinkovitije oružje od mojih šaka.

„Ne”, odgovori, a usne mu se trznu. „Ne želim biti odgovoran za tvoju smrt.”

„To je baš lijepo.”

Tate frkne.

„Tate!” vikne netko i oboje se okrenemo prema smjeru odakle dopire glas.

Vrlo visok tip s crvenkastom bradom stoji blizu nas i drži džoint. Primamljivo maše njime prema Tateu i podigne obrvu. Poziva ga. Tate mu kimne, pokazavši dlanom da odmah stiže.

„Zašto ovdje ima toliko crvenokosih ljudi?” pitam. „Je li ovo neka kva konvencija?”

„Ti meni to reci. Ipak si jedna od njih.”

Zarežim na njega, a on se samo opet nasmije. Sviđa mi se zvuk njegova smijeha.

„Želiš li da te upoznam s nekim ljudima?” ponudi se Tate.

Počnem oklijevati. Dvoumim se. S jedne strane, bilo bi zabavno ostati i družiti se. Ali crvenkosa nas gleda, njezino predivno lice pomalo je zamišljeno. Zapravo, shvatim da nas *puno* ljudi gleda. Imam osjećaj da tip poput Tatea privlači takvu vrstu pozornosti i odjednom poželim

da smo i dalje skriveni u tami plaže, samo on i ja. Mrzim biti u središtu pozornosti. A kad samo pomislim na svoje nervozno blebetanje pred svakom osobom koju upoznam!

Stoga odmahnem glavom i kažem: „Zapravo, idem. Imam neki dogovor.”

Naceri se. „Dobro. Neka ti bude, gđice Popularna.”

Teško. Nakon ovoga idem jedino doma. Ali vjerojatno je bolje da misli da letim od jedne do druge zabave petkom navečer kao neka neuhvatljiva druželjubiva osoba. Peyton bi odobrila taj plan. *Pobudi znatiželju i onda odlazi* moto je moje najbolje prijateljice.

„Rekla si da si ovdje do rujna?”

„Da”, kažem ležerno.

„Super. Onda ćemo se vidati.”

„Da, možda.”

Sranje. To je zvučalo kao da sam cura koja se ne želi vezati. A *trebala* sam reći nešto sramežljivo i zavodljivo, recimo, *nadam se...* i onda ga pitati za broj. U mislima si opalim šamar, pokušavajući naći način da ispravim pogrešku, ali prekasno je. Tate već odlazi prema svojim prijateljima.

Ako se okrene, to je dobar znak. To Peyton uvijek kaže.

Progutam knedl i buljim u njegova leđa dok odlazi, u njegove duge korake koji ostavljaju trag u pijesku.

A onda.

Okrene se.

Udahnem s olakšanjem i nespretno mu mahnem prije nego što se okrenem i otidem. Srce mi ubrzano lupa dok hodam preko travnatog puta prema cesti gdje sam parkirala bakin Land Rover. Izvučem mobitel iz džepa i u tom mi trenutku stigne još jedna poruka.

Peyton: I? Jesi li pronašla sretnika?

Zagrize usnicu i opet pogledam prema okupljenima na zabavi.

Da.

Da, mislim da jesam.